

سەدىمە درەوشاوە كانى خەيالەم

نازە نەجیب گەرميانی
(سليمانی)

(١)
خۆتم پێ بسپێرە، تۆ جوانترین گوناھى نێو
دێرێك بوویت،
لەمێژووێكی درۆزندا ..
لە كۆمەلێك وشەى ئاوس .. كە بە تەپوتۆزى
ژێر پێى عیشووى یاریك هیندەى تر سەرمەست
دەبوون ..
تەماشای سێبەرى دارەكان كە، چۆن بەخوارى
سوجدە بۆ ژوانى من و مەملەكەتى دلپەقیت
دەبەن ..
چنگم پێ كرد لە دەنكەگەنمى بەهەشت، جگە
لە كۆترە پێ وەنەوزەكان كەسى تر نەهات
بەپیرمەو ..
جگە لەخۆم،
كەسى تر لە نێو بازنەى تەنیایدا سەمای زۆربای
نەكرده ملوانكە بۆ شەویكى بێ ئەستێرە،
شەویكى بێ عیشق ..
چەند دۆراوێ ئەو سەدایەى كە لە بیابانى غەریبیدا
هاوار دەكات
خوینم خەسار مەكەن!!
دلم مەكەن بە قەقنەس!!
تا بە ئاوازیكى غەمگین و بە سۆزى خۆم
نەسووتیم،
من ویرانەم كرده پەلكە زێرینە و لەملم ئالاندیت .
من ژەنگم گرت،
لە نەرسیسى خۆم هاتمەدەر ...
بالم بۆ تویشووى خەونە سپییەكان كردهو، تا
بۆشایی رەش كەنەو

دلم سپارد،

هتلی نئو له پی دهستم سرپییه وه،

چاره نووسم وه کوو ئاو،

له پهنگ تورا،

چاره پیم وه کوو لاولوی سهر کیلی قه بریک

مونا جاتی مانه وه م بچرم

هیشتا ماوم ...

(۲)

سه رابیتیرین خنده م به بالنده کوچه رییه کان

به خشی

تا دهسته کانم نازاد بن ..

من جه ننگه لیکم پر کرد له گومان،

پریم کردن له گه پانه وه به ره و سه دیمه

دره وشاوه کانی خه یال

له بزئوی خورئاوا بوون ده ترسام، که چی تاریکی

داگیری کردم،

چاره کانم به نهرمی پوویمان ده کرده ناسمان و

پهیتا پهیتا

نزایان ده کرد، خودایه نه و له مندا به جیماوه!

من له نه ودا نقوم بووم ..

وهک ماسییه ک که له ته م خولقابییت، ئالووده ی

هه لا هه لابوونی خوی بی،

لیره ته نها به رد شوناسی باده نؤشانه ..

به رد سیبهری خوی نابه خشیت، ته نها به گوله

ژاکاوه کان نه بی!

سۆزی خوی ناکات به خؤل، تا له ژیر پی عیشق

به جیی بیلی ..

گوئی شل که بؤ زه نگو له دووره کانی نه و دیوی

قه فزی غوربهت،

چه ند به نه سپایی ده خزینه نئو دلمانه وه،

نیگایه ک بوو!

پهنگی ناسمان و

دهنگی خودای گوپی ..

(۳)

نم جاره،

ببه به نامه یه کی دلته نگ،

ببه به خه ونیکی پهنگ زهره،

به ماچیکی ساردوسر،

تو له م خه راباته له نیگایه کی گه مژانه و

کیلگه یه کی چؤل و شان و ملی

سۆزانییه کی پروت زیاتر، چیترت ده وئی؟

له پیستی خوت وه ره دهر، غوباری نه فره تیت

بپرژینه

وا شاخه کان، به دهنگی مونا جاتی عاشقان

پیده که نن،

په یامبهره کان هه روا ده ستیان پیکرد.

خه یالت په رته وازه که،

ئیستا جارن نییه، ریز ریز به دهم هؤنینه وه ی

نامه ی دولبه ریگ

به دیار چرایه که وه دانیشیت و له مانگ بپرسیت:

خۆشی ده ویم یان نا؟

ئیستا، گوئی له چیرۆکی دلداری ناگیریت و گه مه

به ژانی عیشق ده کریت،

بؤ به بی دهنگی سروودی فه نابوونت ده چریت؟

ئیستا سیبهر پهنگ خؤل میشی نییه،

پهنگا ورهنگه ..

مردن پهنگی ژایانی گرتووه!

ژیان بؤنی مه رگی لی دیت!

ئای!!

چهنده تامه زروی ناسمانیکی چؤل،

په له هه وریکی پهنگ نه رخه وانی و بیدهنگ،

تابلویه ک،

بی پهنگ ..